

JIŘÍ WILSON NĚMEC

ZUZANA ŠOULÁKOVÁ KRATOCHVÍLOVÁ

PRODLOUŽENÁ

DETEKTIVNÍ
NOVELA

VÍKEND

PRODLOUŽENÝ VÍKEND

Detektivní novela

Jiří Wilson Němec
Zuzana Šouláková Kratochvílová

„Haló, SPIZATECH?“

„Ano. Malý. Kdo volá?“

„Sychra. Zdravím. Měl bych pro vás zakázku.“

„Já nepřijímám zakázky po telefonu.“

„Rozumím. Co navrhuje?“

„Sychra jste říkal?“

„Jo, Pavel Sychra.“

„Pane Sychra, zítra ve čtyři odpoledne v restauraci U náplavky. Víte, kde to je?“

„Vím. Budu tam. Nashle.“

„Nashle,“ odpověděl Radek Malý, majitel eseróčka SPIZATECH.“
(SPIZATECH – špionážní a zabezpečovací technika)

Nazítří v podvečer už Malý věděl vše, co vědět potřeboval. Šlo o pohledávku za dva a půl milionů. Věděl, že tyhle peníze nejsou čisté a chce je zpátky ten, koho zastupuje Sychra. Asi Sychra a spol. Jako vždy, ani nyní jej nezajímalo, o jaké peníze se jedná, komu původně patřily. Byl profík a jako takový se vždy zabýval, mimo ostatní legální činnost své firmy, jen o splnění dohodnutého zadání. Pokud najde zrádce party, řekněme narovinu zrádce gangu, který s dvěma a půl mega zmizel, bude Malému náležet odměna 30 %, což je sedm set padesát tisíc korun a k tomu náklady zálohově předem. Tedy jen pokud se ona nemalá částka vrátí, to je jasné. Vše bez papírů, samozřejmě. DPH a přiznaný zisk, na to si pánové nehrají, souzní v tom, že nehodlají krmit státní moloch. Malý byl mužem činu. Rozhodně nebyl malý v tomto směru. Rozhodil své špionážní sítě a

netrvalo dlouho a už věděl, kde povedeného kumpána hledat. Hned začal podnikat nutné kroky.

Středa 16.15 hod.

Arnošt stál na zastávce autobusu. Nešlo jej přehlédnout. Sto pětadesát centimetrů, pevné outdoorové boty, džíny, masivní kožený opasek a košile pískové barvy s vyhrnutými rukávy. Sportovně vyhlížející postava, krátké blond vlasy a jemné strniště vousů, prostě chlapák. A věk? Pětatřicet. O pravé stehno se mu opíral batoh.

Arnošt nestál na zastávce sám. Společnost mu dělala žena, jejíž vizáž byla stejně impozantní. Arnošta na ní zaujaly jako první náušnice. Byly nepřehlédnutelné. Modro-stříbrný orientální ornament obepínající dřevěné špalíčky. Náušnice visely na kouzelně tvarovaných uších pod záplavou tmavých vlasů. Půvabný obličej byl třešničkou na dortu dokonale modelovaného těla. Křivky až neskutečné.

„Bože, bože můj, to je nadělení,“ mumlal si pro sebe Arnošt. „Ať jede se mnou, ať jede mým spojem,“ přál si a jeho přání bylo vyslyšeno. Autobus konečně s malým zpožděním najel k nástupnímu ostrůvku. Kráska ladně nastoupila, a když Arnošt zaslechl, že její cílová stanice je totožná s jeho, úplně jej polil pot. Posadila se o řadu před něj na opačné straně blíže do uličky, po chvíli se otočila a mile se na

Arnošta usmála. Cívěl na ni a cesta mu ubíhala jako ve snu. Jestli se na něj někdo díval, určitě viděl, že tenhle cestující je v transu.

Arnošt se před nedávnem vymanil z takového nemastného neslaného vztahu s Věrou. Tedy, ta bezchuť na začátku nebyla, ale už po pár týdnech, jen co se vzájemně trochu ochutnali, zjistil, že sex je takový nijaký, jakoby bez radosti. Do toho pár hádek, dokonce hysterický výstup kvůli dovolené. Řekl jí, že končí a pak přišla ta tragédie...

Žádnou další od té chvíle nehledal, nějak neměl zájem. A taky nutno přiznat, nebyl žádným lamačem dámských srdcí. Vztahy mu nešly a navazoval je bez lehkosti jiných. Až tahle jej dnes probudila z letargie. Seděl a zasněně pozoroval houpající se náušnice vyplouvající jako namodralé bárky zpoza temně kaštanových vlnitých vlasů. Rozostřený obraz před jeho očima najednou zmizel.

„Kruci, málem jsem přejel,“ uvědomil si, že autobus už nějakou chvíli stojí. Dáma v přiléhavých džínách už z něj byla venku.

„Pane! Slyšíte? Jestli chcete jet zase zpátky, tak nic proti tomu, ale až za půl hodiny. Tady je konečná a já mám přestávku,“ hulajdal do jinak vyliďněného autobusu šofér.

Arnošt vystřelil jako z praku. Lehce zakopl o poslední schod, zavrával a nebyt její bujně hrudi, na kterou narazil, složil by se jí přímo k nohám. Spěšně odstoupil, zrudl a jal se omlouvat svou nešikovnost: „Promiňte, promiňte, já nechtěl, tedy vlastně ... nerad, jo nerad. Omlouvám se, to ten schod.“ Nebyt jí, žuchl by hlavou do veliké plechové informační tabule s turistickou mapou. Měl vlastně

šťestí, že se kráska současně s jeho pádem otočila od cedule, kterou chtěla prostudovat.

Připadal si najednou jako pubertální pitomec a čekal, zda se krasavice pohorší, naštve nebo mu rovnou dá pár facek. Znovu se podíval do míst, kam zrak mužů klouže u žen nejčastěji, a napadlo ho, zda jí tam tím nárazem neudělal modřinu. Pak zvedl oči výš a viděl, že se usmívá. Tím okouzlujícím způsobem, který dokáže podlamovat kolena, zapalovat srdce a zvedat hlavy do oblak.

„Promiňte, nepředstavil jsem se. Arnošt Kuba. Můžu vám pomoci?“ nabídl jí své služby a dříve, než odpověděla, uchopil její objemné zavazadlo, kufr o číslo menší než skříň, a sám se svou batožinou na zádech zvolna vyrazil po jejím boku do mírného kopce bez ohledu na kolečka, kterými bylo zavazadlo vybaveno. Arnošt kolečka považoval za babský vynález mužských svalů nehodný. Na chatu jsou to dobré dva kilometry.

Už za chůze se na Arnošta usmála: „Děkuji. Já jsem Zlatka Malá. Kam máte namířeno? Vesnice je na druhou stranu, to si asi zajdete, ne?“

„Nezajdu. Náhodou jdu také tímto směrem.“

„Snad ne na chatu Barča? A proč jste přijel autobusem a ne autem jako dnes skoro každý?“ rozvedla konverzaci Zlatka.

„Autem jezdím pracovně. Miluju cesty vlakem a autobusem taky. A víte, že ano, že jdu na Barču. Mám tam koupený celý víkend. Díky věrozvěstům a Husovi budou tyhle čtyři dny taková malá dovolená. Chci si zítra vyrazit do hor. A v pátek a sobotu jakbysmet. Z Barči je

na všechny strany kam vyšlápnout. Na pořádné túře už jsem nebyl ani nepamatuju a chybí mi to.“

„A to budete běhat po kopcích sám?“

„Sám. Sám to mám nejraděj. Nemusím na nikoho čekat, nikomu se podřizovat. Můžu si udělat pauzu, kdy chci a vůbec..., prostě v kopcích jsem nejraděj sám. Miluju ticho, ale jinak...“ Arnošt se odmlčel a Zlatce neušlo, že trochu zrudl.

„Jinak co?“ snažila se ho povzbudit do sdílnosti.

„Jinak mám samozřejmě společnost rád,“ vyhrkl najednou stejně rychle, jako vypadnul z toho autobusu. Chvilí ukrajovali metry vedle sebe mlčky.

Měli poslední chalupy Pláteniček, které se kdysi jmenovaly Leinwald, to když byl kraj ještě osídlen sudetskými Němci. Po jejich odsunu se z Leinwaldu staly Pláteničky. Silničku doprovázely mohutné kmeny jasanů a pod nimi potok Šumivý. Průzračná voda skotačivě pádila přes spoustu splávků, a kdyby se dvojice kráčející proti proudu zastavila, zahlédla by hbitá pstruží těla. Ale oba chodci byli příliš zaujati sebou navzájem.

„Já to mám s těmi přibližovadly stejně,“ navázala po chvíli Zlatka. „Pracovně nebo na nákupy autem, ale jinak raději takto. Tak to bychom se mohli potkat u večere, co říkáte, Arnošte?“ Zlatka se zastavila a dívala se Arnoštovi přímo do očí.

„Máte ráda pivo? Točí tam výborné,“ odpověděl Arnošt a zrychlil krok. Zlatčin kufr nesl jako pírko, jako by mu během rozhovoru narostly svaly.

„A vy, vy jedete na Barču za jakým účelem? Teda jestli to není tajné?“ osmělil se.

„Proč by to mělo být tajné?“

„No, taková moc pěkná dáma, a sama. To nebývá často...“

Zlatka se znovu usmála tak, aby věděl, že jeho lichotku zaznamenala: „To máte pravdu. Nebudu sama. Málokdy jsem sama.“ Jeho zklamání bylo téměř hmatatelné až do chvíle, kdy dodala: „Máme na Barče třídní sraz. Zítra. Vyjela jsem o den dřív. Já tomu tak nějak velím. Musím ještě dopoledne vyřešit nějaké organizační věci a tak. Mám ráda, když všechno jde, jak má, a nesnáším, když se něco honí na poslední chvíli.“

Zlatce neušlo, že pookřál: „Co je to za sraz?“

„Vždyť říkám, třídní, z gymplu po deseti letech. Má nás být přes dvacet. Barča má kapacitu větší, ale já moc dobře vím, mám takovou zkušenost, že se často něco zvrtně během domlouvání a pak nastanou nepříjemnosti. Na Barču mimo nás má přijet ještě další cizí skupina turistů. Asi patnáct osob. No a potom nastanou zmatky v ubytování. Počet pokojů a lůžek v nich, například. Pak mi dají někoho ze třídy na pokoj s kýmsi úplně cizím a ... Já chci mít jistotu, že celá naše třída bude ubytovaná přesně tak, jak jsem to domlouvala telefonicky,“ uzavřela Zlatka, které se v tu chvíli zatím nechtělo moc rozvíjet podrobnosti.

„Pane jo, to bude asi veliký, co? Kulatiny,“ zastavil se, aby si přehodil kufr do druhé ruky. „Barča už je tady kousek, už tam budeme,“ mávl rukou před sebe.

„Já doufám, že to bude veliký. Právě proto jsme si domluvili sraz na dva dny, aby nikdo v osm večer nezdrhal domů. To je nejhorší, když se parta rozpadne, aniž došlo k nejlepšímu. Rozumíte, že?“ Zlatka zaregistrovala, že usilovně přemýšlel, jak to myslí, ale dál se nevyptával. Konečně Barča už byla na dohled a zbytek cesty došli mlčky.

Barča. Barča je chata sedící jako kvočna na takové mini náhorní planině. Někdejší nevelkou roubenku pro patnáct lidí po revoluci v osmdesátém devátém vrátili v restituci původním majitelům a ti ji vzápětí prodali společnosti, která měla peníze a smělý plán. Z původní chaty mnoho nezbylo. Ale nutno dodat, že to, co na místě nově vyrostlo, mělo charisma. Chata rozhodně nehyzdila okolní přírodu a bylo znát na první dobrou, že stavitelům byly inspirací chaty v podhůří Alp v Rakousku nebo Bavorsku na jejich německé straně. Spousta dřeva, široká terasa, okna zdobená množstvím muškátů a uvnitř moderní komfort zachovávající ovšem nádech let dávno minulých. Nově mohla Barča hostit padesát a s přistýlkami až šedesát hostů. Cesta z Pláteniček až na prostorné parkoviště před chatou byla asfaltová, ale parkovištěm končila. Dál za Barčou se terén zvedal do kopců a cesta do nich pokračovala už jen zpevněná, štěrkovaná se zákazem vjezdu. Ten měli jen lesáci.

Barča byla ideálním prostředím pro letní, ale i zimní pobyty. Často se zde také konala různá firemní školení, srazy nebo jiné organizované vícedenní zájezdy. Jako jinde, i zde bývaly slabší měsíce, hlavně jara, kdy už bylo po sněhu a potom podzim už po tom babím létu, kdy ze

stromů zmizelo barevné listí, a mezi větvemi se proháněl studený vítr plný protivného deště. Naopak letní sezona bývala na hosty bohatá. To vedení chaty muselo nabírat brigádníky. Na úklid, pokojské, obsluhu restaurace, ale i pomoc do kuchyně.

Středa 18. 30 hod.

Společně vešli do útrob budovy. Hned za širokým vchodem oba s úsměvem přivítala recepční. Arnošt dal galantně Zlatce přednost. Informovala recepční o účelu svého příjezdu s tím, že vše potřebné ohledně srazu projedná po snídani druhý den.

„Jo, paní Malá, ještě jedna informace, asi pro vás příjemná. Ta skupina, která měla dorazit zítra během dopoledne, tak nedorazí. Měli to být lidé z nějaké firmy. Ne školení, ale relax. Jenže došlo u nich k nenadálé situaci, havárka na provoze nebo něco podobného, ale prostě na poslední chvíli pobyt zrušili. Tak to jen, abyste věděla. Bude mít skoro celou Barču jen a jen pro sebe.“

„Super info, o starost míň,“ oddychla si Zlatka.

Pak se otočila k Arnoštovi: „Dík,“ vzala svůj kufr a odkráčela ke schodišti. Barča disponuje jen dvěma nadzemními patry a snad proto postrádá výtah.

...Arnošt sem jezdil víceméně pravidelně. Každý rok alespoň jeden víkend. Personál už ho znal a také proto měl privilegium nejlepšího jednolůžkového pokoje v patře I tentokrát se na recepci zapsal a odešel se zabydlet.

Stále musel myslet na právě prožitou cestu k chatě ve dvou, na svou společnici. Přesně nechápal, co v podání Zlatky bylo dojít k nejlepšímu, ale neptal se dál. Věřil, že toho bude ve čtvrtek večer svědkem. Tedy možná.

Ubytoval se rychle. Opláchl si tváře, vylepšil se deo sprejem a za půl hodinky už seděl na terase přízemní útulné hospůdky. Pomalu si vychutnával výtečnou jedenáctku. No vida! Ani Zlatka zřejmě s ubytovacím ceremoniálem nelenila. Arnošt se ještě nedostal ani za půlku zrzavého moku a Zlatka už se vlnila mezi stolky.

„Můžu si přisednout?“ V životě neslyšel zbytečnější otázku. A zase měla ten neodolatelný úsměv. Objednala si zřejmě při příchodu u baru, protože jen dosedla, číšník jí už nesl také pivo.

Večeře. Oba si pochutnali na špagetách carbonara a jejich báječná chuť náladu u stolu rozhodně nepokazila. Naopak.

„Arnošte,“ obrátila se k němu nenuceně, „nebude vám vadit, když si budeme tykat?“

„Není nic, co by mi vadilo mín.“

„Tak na tykání,“ usmála se a sklenice o sebe cinkly.

„Zlatko, jen tak pro pořádek..., vdaná?“

„Vdaná. A to je něco proti něčemu?“ hlesla. „A ty? Ty někoho máš?“

„Ne.“

„Rozvedený?“

„Ne. Nejsem rozvedený. Nikdy jsem se neženil, ale bejvalka z nedávna, byla trošku víc než málo hysterka a šli jsme od sebe. Možná

bychom to dali ještě znovu dohromady, ale došlo k ..., promiň, nechce se mi o tom mluvit, ani na to myslet. Už je to pryč.“

Středa 21.15 hod.

Nemůžu si pomoci, letělo Arnoštovi hlavou, Zlatku mi seslalo samo nebe. Bavíme se skvěle.

„A ty, když teda seš momentálně bez ženské, si jejich absenci kompenzuješ tady tím čundračením nebo jak tomu vlastně říkáš?“

Arnošta to rozesmálo. „Čundračením bych mé túry rozhodně nenazýval, to bych musel chodit spát pod širák a mít asi nějakou partu spřízněnců u ohně a kytary a bendža a... prostě trampování. Ale já jezdím zásadně sám, jsem trošku zpohodlnělý, než pod ten širák, raději měkkou postel a před tím horkou sprchu. Ale jinak les, hory a kilometry v nohách, to zase jo, to je moje.“

„Takže samotář?“

„To zase ne tak docela. Už jsem přece říkal, že společnost mám rád. Zvláště jde-li o společnost milou. Třeba zrovna teď se s tebou cítím báječně, věříš? A víš co? Nedáme si víno?“ navrhl Arnošt po druhém pivku. „Mají zde špičkové sudové. Já si nejraději dávám ryzlink. Je lehký, medově voňavý, trošku rybíz, trošku angrešt. Ráno hlava nebolí. Tedy alespoň mě ne.“

„Tak jo. Stejně bych si další pivo už nedala, dvě na žízeň jsou až až.“

„Fajn. A dvě deci, nebo dáme rovnou džbáněk?“

„Dáme džbánek. Je pěkně. Cítíš, jak vzduchem letí vůně květů akátů a líp? To se ještě nechodí spát, nebo spěcháš na kutě?“

„Na kutě? Ale kdeže. Jen blázen by teď zvedal kotvu. Už dlouho jsem si s nikým tak báječně nepovídal. Hotové fluidum, jsi najednou úplně zjevení. No a voňavý večer k tomu je bonus navíc.“

Číšník naklusal se džbánkem. Nalil a neukápl. Zlatavý mok v pohárcích voněl a soupeřil s vůní večera.

Ještě před chvílí byl Arnošt trochu na pochybách a měl obavu, že dopijí a Zlatka mu dá dobrou noc. Ale víno zřejmě dělalo svou práci skvěle.

„Víš, Zlatko, že jsi okouzující? Ani jsem nemusel dlouho přemýšlet, koho mi připomínáš.“

„No, tak koho? To jsem schválně zvědavá.“

„Mám rád herečku Cetherine Zetu Jones. Zvlášť v tom filmu o Zorovi, tam má šmrnc. Dřív jsem se do ní úplně platonicky zamiloval, nesměj se, fakt. A ty, jsi jí hodně podobná. Jsi nejen pěkná, ale i fajn. Je mi s tebou dobře, jako už dlouho s nikým. Věříš?“ Arnošt na Zlatku udělal zamilované oči a pozvedl znovu pohárek k přípitku.

„Nepůjdeme se projít?“ navrhl Arnošt nečekaně.

„Já bych teda ráda. Byl by hřích nejít,“ potěšila ho kladným přístupem.

„Tak jo. Já zaplatím a můžeme,“ řekl Arnošt a zamával na číšníka.

„A já si ještě skočím pro něco na sebe,“ pravil anděl.

Vymotali se z parkoviště, nechali Barču Barčou a pomalu, za neustálého hovoru, se stejnou cestou, kudy vpozdvečer přišli, blížili k vesnici. Zlatka si na sebe vzala slušivý pulovr. Arnošt zaujatě povídal

něco o okolních kopcích. Ji celkem tohle téma moc nebralo, ale poslouchalo se dobře, zvláště když byla do Arnošta zavěšená. Zdálo se jí, že je málo odvážný. Něco zkusím, řekla si. Jakoby samovolně se k němu přimkla bokem a chytla se kolem jeho pasu. Zabralo to. Arnošt jí položil svou paži kolem ramen. Ještě nedošli k lampě pouštějící pod sebe žlutavé světlo u odbočky cesty k prvnímu domku a oba už věděli, že to musí přijít. A taky přišlo. Jako by pokyn přišel pro oba naráz. Otočili se k sobě čelem a začali se líbat. Nejprve jen tak něžně, skoro nesměle, ale tohle nemělo dlouhého trvání. Z jiskry byl plamen a propletené jazyky.

„Pojď, pojď tady kousek dál,“ vzdychala rozvášněně. „Tady je moc veliká tma.“

Trošku Arnošta pošouchla, ale pak už přebral iniciativu. Překročili mělký příkop a ocitli se na zahradě cizího domu. Buď byl dům prázdný, anebo už v něm všichni spali. Okna byla temná. Lampa od silnice vrhala své sporé světlo na svěží čerstvou travu. Lehli si do ní. Zlatka netušila, jaký divoch se v Arnoštovi probudí. Zřejmě z toho, co vyprávěl u vína, vyplývalo, že byl sexuálně vyhládlý. A Zlatka se nechala strhnout. Uvědomila si, že takhle, přesně takhle to chtěla. Vše bylo spontánní a vášnivé a divoké. Pro cizí oči by pohled na ně byl velmi smyslnou podívanou. Pokud by tam takové oči byly. Ale i kdyby, tak co. Zlatku i to by možná rajcovalo. Ale všude kolem vládl klid a mír střeční noci. Ta pokročila, ručička hodin už překročila půlnoc a po té divočině oba pocítili, jak do trávy lehá chlad. Nahromaděná vášeň, vybuchlá jako sopka, odezněla. S lehce

proviniým chichotáním se oblékli a ruku v ruce spěchali do svých postelí.

Arnošt se smál svým zeleným kolenům. To teda bylo něco! Dal si pozdní sprchu, ráno hodlal vyrazit na plánovanou túru, a proto hned po nezbytné očištění ulehl. Usínal s přáním, aby se mu zdálo o božské Zlatce.

Čtvrtek 7.00 hod.

Probudilo ho naléhavé klepání.

„Arnošte! Arnošte, vstávej! Potřebuju nutně tvou pomoc,“ ozývala se z chodby Zlatka. To nevypadá na pomoc, jakou bych očekával já, říkal si a šel otevřít.

„Arnošte, průser!“ vyhrkla Zlatka. „Já jsem v noci ztratila náušnici. Koupil mi je Radek a nejsou nijak drahé, ale prostě dárek, rozumíš? Zkrátka se tam musíme vrátit a najít ji. Určitě to bylo tam, kde jinde?“

„Kdo je Radek?“

„Ježíši a není to teď jedno? Manžel. Bude zuřit, až to zjistí. Dělej!!! Prosím, pojď už.“

To teda byl budíček! Arnošt se kvapně oblékl a spěchal se Zlatkou na místo činu.

„Pane jo, tady je teda tráva zvalená. To jsme dělali tady a tady, ty brďo, to je, jako by tu stanoval turistickej oddíl,“ Arnošt obdivně glosoval terén.